

послѣ цѣлата глава, и най-послѣ цѣлото излѣзе навънъ. И майката каже: „Браво, ето моето полинце възкрѣсна.“ Вие казвате: „Кога ще възкрѣснемъ?“ Азъ казвамъ: клокъ-клокъ, клокъ-клокъ! „Ама какво искашъ да кажешъ?“ — Клокъ-клокъ, клокъ-клокъ! То е велика философия! Българитѣ казватъ „клокъ“, а англичанитѣ казватъ: „клакъ“, което значи часовникъ, движение. Движение, движение, напредъ, напредъ въ божественото съзнание.

„И въ послѣдния день азъ ще го възкрѣся.“ — т. е. ония, които „пиятъ кръвта ми и ядатъ плътта ми“ които разбиратъ закона да се съединятъ съ Бога и да се разединятъ отъ свѣта.

И сега азъ ви поздравлявамъ съ новото съединение и съ новото разединение.

(Бесѣда държана на 27. ноемврий, 1911 г. въ София.)